

ผู้ประพันธ์เหมือนรู้ใจ ตั้งใจตรงกัน อ่านเมื่อใดสุขใจเมื่อนั้น...

เกษียณ คือสิ้นสุด คือวันหยุด อันยืดยาว
เกษียณ คือเสรี ต่อแต่นี้ ไม่มีนาย
เกษียณ คือบำเหน็จ ความสำเร็จแห่งชีวา
เกษียณ คือบำนาญ ข้าราชการเท่านั้นมี
เกษียณ คือความเศร้า คนขี้เหงา ก็หวนไหว
เกษียณ คือความสุข ไม่มีทุกข์ ได้ท่องเที่ยว
เกษียณ คือแก้วใส เมื่อหัวใจ ได้ปล่อยวาง
ลาภยศและสรรเสริญคือส่วนเกินให้หลงกล
หกสิบปีผ่านไปจึงเข้าใจในมายา
เกษียณ คือ เกษม จึงอึมเอมในหัวใจ

พักผ่อนและพักผ่อน ได้พักใจ ได้พักกาย
ไม่ขาดและไม่สาย ไม่ต้องใช้ ทุกเวลา
บำเหน็จเป็นเงินตรา และบำเหน็จแห่งความดี
หลวงเลียงตลอดปี และตามเลียงตลอดไป
อยู่บ้านรำคาญใจ นั่งกินข้าวอยู่คนเดียว
พฤษภพุ่มช่อมะเขี้ยว ได้ชื่นชมภิรมย์พลาญ
พระธรรมจะนำทาง ให้เห็นค่าความเป็นคน
ยึดติดว่าตัวตนจึงถูกมัดในออตตา
ชั่วดีในชีวา ล้วนผ่านมาและผ่านไป
บริสุทธิ์ดุจเยาว์วัย เหมือนเกิดใหม่ วันนี้เอย"

...รศ.นภาลักษณ์ สุวรรณธาดา ผู้ประพันธ์..